

## HỒI 35

**T**ất Tinh Giáo giáo chủ Quỷ Phủ Thần Công Bách Lý Phong nghe nói đã chết lúc Thiết Thủ Thư Sinh xuất lĩnh quần hào càn quét Thất Tinh Giáo hồi trăm năm trước, không ngờ lão ma ấy chẳng những không chết, mấy mươi năm sau lại trở thành chủ nhân hậu đài của Thái Cực Giáo và đang gây sóng gió trên giang hồ.

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song thoáng ngẩn người nói:

- Vậy ra người quả thật đã đích thân gặp... gặp ông ấy ư?
- Chả lẽ “thái thượng” không nhận ra lệnh phù trong hồng bao sao?
- Nhận ra!
- Đó là giả ư?
- Không phải giả!
- Vậy thì “thái thượng” còn hỏi làm gì?

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song lắp bắp nói:

- Lão thân muốn biết... lệnh phù này... có phải do đích thân... ông ấy trao cho... người hay không?

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên nheo mắt cười:

- Lệnh phù này chẳng những do đích thân ông ấy trao cho Lâm mỗ, mà hai người còn ăn uống trên Nhạc Dương Lâu suốt cả một buổi hoàng hôn như thể tha hương gặp cố tri... Hề hề... Tuy nhiên, ông ấy không phải là lấy mạng Lâm mỗ như “thái thượng” đã nghĩ đâu!

- Ông ấy... ông ấy đã nói những gì?
- Lâm mỗ nói đúng sự thật, “thái thượng” có tin không?
- Lời nói của người dĩ nhiên khó thể tin được, nhưng dựa vào chiếc lệnh bài này, lão thân không muốn tin cũng chẳng thể được.
- Tin hay không tùy “thái thượng”, miễn Lâm mỗ chuyển lời đến nơi là được rồi!

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Lâm mỗ với chủ nhân hậu đài của “thái thượng” tuy nói rất nhiều điều, nhưng chung quy thì lại rất là đơn giản.

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song cười khẩy:

- Bớt nói vài câu vớ vẩn là người không sống nổi hay sao hả?

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên cười hóm hỉnh:

- “Thái thượng” chớ nóng lòng, giờ nói đến vấn đề chính đây!

Đoạn quay sang Trình Lập Dân nói:

- Tiểu tử, người cũng phải chú ý nghe đấy!

Trình Lập Dân cung kính đáp:

- Dạ!

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên đằng hắng một tiếng, dương thanh nói:

- Quỷ Phủ Thần Công Bách Lý Phong với Lâm mỗ đã kiểm thảo cục thế hiện nay, cho rằng tốt hơn hết là do giới lão tiền bối của hai phe chính tà ước hẹn thời gian và địa điểm tổng quyết chiến một phen, giải quyết hết mọi sự bình yên lâu dài. Do đó, Lâm mỗ đã thay mặt Trình Lập Dân ước hẹn vào trung thu năm nay sẽ cử hành đại điển khai phá Chính Nghĩa Chi Tộc và đồng thời cũng là ngày tổng kết toán mọi ân oán của hai phe chính tà. Địa điểm là tổng đà Chính Nghĩa Chi Tộc ở Quân Sơn. Lâm mỗ lời đã nói rõ rồi, chẳng hay tôn ý của “thái thượng” thế nào?

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song chẳng chút nghĩ ngợi đáp:

- Hai người đã thỏa thuận với nhau rồi, lão thân dĩ nhiên cũng chẳng tiện gây ra rắc rối gì nữa!

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên quét mắt nhìn quanh, cười nói:

- Bắt đầu từ bây giờ cho đến ngày mười lăm tháng tám mà không xảy ra chuyện rắc rối gì thì còn gì bằng, vạn nhất “thái thượng” còn có ý định gây chuyện rắc rối như ngày hôm nay thì cũng xin chờ Trình Lập Dân tái thiết tổng đà Quân Sơn xong...

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song lạnh lùng ngắt lời:

- Lâm Bách Xuyên, người đừng nói lời thôi nũa, chuyện hôm nay phải thu xếp thế nào đây?

- Chuyện hôm nay đã do “thái thượng” một tay gây ra, cách thu xếp thế nào do “thái thượng” đưa ra mới phải chứ!

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song cân nhắc thực lực của đôi bên lúc này, nếu cố chấp tiếp tục động thủ, phe mình tuyệt đối chẳng thể giành được phần thắng, nên bà ta mới có câu hỏi trên, hy vọng Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên đưa ra cách giải quyết, mình tiện bề thừa cơ rút lui. Thật không ngờ Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên sớm biết rõ tâm ý của bà ta, trái lại còn cố ý gây khó khăn đùn đẩy cho bà ta.

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song dĩ nhiên cũng biết rõ tâm ý của đối phương, nên cũng giả vờ thở dài lạnh lùng nói:

- Do lão thân đưa ra cách thu xếp thì còn gì tốt bằng, chuyện hôm nay khởi đầu như thế nào thì kết thúc như thế đó!

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên giả vờ kinh hãi:

- Ý của “thái thượng” là chúng ta tiếp tục động thủ ư?

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song nhướng mày:

- Chẳng lẽ người còn cách gì tốt hơn sao?

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên nheo mắt:

- Cách tốt hơn thì hai ta trong lòng đều có, chỉ có điều “thái thượng” thân là lãnh tụ một giáo và lại trong tình thế cưỡi hổ khó xuống nên ngại nói ra đó thôi!

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song buông tiếng cười gằn, Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên mỉm cười nói tiếp:

- Khởi cần cười gằn, nếu tiếp tục động thủ, “thái thượng” chưa chắc giành được phần thắng, thôi thì chúng ta hãy “qua loa” một chút, theo Lâm mỗ thì nên dừng tay tại đây thì hơn!

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song biết rất rõ cá tính của Tiểu Sát Tinh này, nếu không thừa gió xoay chiều, rất có thể mình càng bẽ mặt hơn, bèn mỉm cười nói:

- Người định “qua loa” bằng cách nào?

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên cười phá lên:

- “Thái thượng” hãy yên tâm, cách của Lâm mỗ rất là công bằng, tuyệt đối không để cho “thái thượng” thiệt thòi đâu!

Đoạn quay sang Trình Lập Dân nói:

- Tiểu tử, hãy thả người của họ ra đi!

Trình Lập Dân vừa mới ngăn người, Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song đã cười khẩy tiếp lời:

- Lâm Bách Xuyên, ngươi biết chắc lão thân đồng ý trao đổi tù binh hay sao?

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên cười khinh:

- “Thái thượng” đã đủ thể diện lắm rồi, mong “thái thượng” biết điều thì hơn!

Lúc này, Trình Lập Dân đã giải khai huyết đạo cho lão ma Mạc Hùng và Phí Nhã Quân. Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh cũng đã cách Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát thọ trọng thương đi đến.

Trình Lập Dân hướng về Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên nói:

- Sư bá, người của chúng ta hãy còn trong tay bọn họ, có cần đòi hỏi bọn họ thả người của chúng ta trước hay không?

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên giọng đầy tự tin:

- Tiểu tử ngươi yên tâm đi, bằng vào chiêu bài thái thượng giáo chủ Thái Cực Giáo của bà ta, ngươi cứ việc thả người đi!

Trình Lập Dân cung kính đáp:

- Dạ vâng!

Đoạn quay người đẩy Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát về phía Phí Nhã Quân, lạnh lùng nói:

- Phí giáo chủ, xin mời!

Phí Nhã Quân với Mạc Hùng huyết mê vừa được giải khai, không hề nghe cuộc đối thoại vừa qua giữa Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên với Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song, nên hoàn toàn không biết gì về tình hình trước mắt, nhưng hai người vừa quét mắt nhìn, lập tức hiểu ra mọi sự.

Thế là, Phí Nhã Quân đưa tay đón lấy Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát, cùng lão ma Mạc Hùng đưa mắt nhìn nhau, rồi liền cất bước đi về phía Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song.

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song sắc mặt biến đổi liên hồi, ngẫm nghĩ một hồi mới cười khẩy nói:

- Thôi được, vị nể lệnh bài này, lão thân cho ngươi một lần thể diện!

Đoạn ngoảnh ra sau trầm giọng quát:

- Thả người!

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên buông tiếng cười dài, vòng tay xá dài nói:

- Đa tạ "thái thượng" đại lượng, Lâm Bách Xuyên vô vàn cảm kích!

Trình Lập Dân đón lấy Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi, Tứ Hải Ngự Phu Quán Văn Nguyên và Nam Dương Lão Nông Chư Cát Nghĩa được thả về, cao giọng nói:

- Ba vị lão nhân gia hãy vận khí thử xem, trong người có gì khó chịu không?

Tứ Hải Ngự Phu Quán Văn Nguyên đáp:

- Lão hủ đã thử vận khí rồi, không có gì khác lạ!

Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi với Nam Dương Lão Nông Chư Cát Nghĩa cũng lần lượt lắc đầu.

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song cười khẩy nói:

- Trình Lập Dân, nếu trong người họ có gì không ổn, ngươi làm gì được lão thân nào?

Trình Lập Dân thân thái lẫm liệt nói:

- Hậu quả như thế nào, hẳn là tôn giá nghĩ ra được!

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên xen lời:

- Lập Dân, đừng đấu khẩu nữa!

Quay sang Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song nói tiếp:

- "Thái thượng", xin mời!

Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song ánh mắt sắc lạnh quét nhìn toàn trường, mím miệng cười, phất mạnh tay áo, chẳng nói một lời xuất lĩnh thủ hạ bỏ đi.

Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh dương thanh nói:

- Hương chủ trực nhật hãy thông lệnh cho các trạm gác, để cho kẻ địch tự do rời khỏi, không được cản ngăn.

Đây là một cuộc chiến lưỡng bại câu thương, phe Thái Cực Giáo phơi xác hơn trăm mạng, còn Chính Nghĩa Chi Tộc cũng tử thương gần trăm người và tổng đà bị thiếu hụt hết chín phần mười. Ngoài ra, Phiêu Bình Tú Sĩ Trang Nhược Ngu với Lãnh Văn Anh bị trọng thương, phải điều dưỡng trên một tháng mới có thể hồi phục.

Quét dọn chiến trường, cứu thương và chôn xác, bận rộn cho đến trưa mới xong xuôi.

Với thân phận của ba người từng thất thủ bị bắt là Tứ Hải Ngu Phu Quân Văn Nguyên, Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi và Nam Dương Lão Nông Chư Cát Nghĩa, đó là một sỉ nhục to lớn không sao rửa sạch được, cho nên họ hết sức buồn bã, đó là điều tất nhiên. Nhưng sau khi được hai vị kỳ hiệp tiền bối Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên và Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du khuyên giải, họ cũng tạm quên đi nỗi nhục ấy.

Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên còn cười nói:

- Thất thủ dưới tay Lãnh Diện La Sát Biện Vô Song tuyệt đối chẳng có gì là mất mặt, nói một câu không sợ mọi người cười chê, ngay cả Lâm mỗ cũng chưa chắc là địch thủ của mụ ta!

Nhưng Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi dẫu sao cũng là phụ nữ, lòng dạ hẹp hòi hơn, nhất là bà không những bản thân thất thủ bị bắt mà ngay cả đồ đệ cũng bị trọng thương, nên vẫn mảy may chau mặt rĩ.

Sau cùng, vẫn là Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du đưa ra lời cam đoan, trong vòng ba hôm người bạn đời của ông chắc chắn sẽ đến, lúc ấy tất cả những người thọ trọng thương cam đoan trong vòng một giờ hẳn hoàn toàn bình phục và cũng rất có thể giúp ích cho những người bị thần trí như Thiết Túy Kim Long Trình Trấn Nam, vậy mới khiến Bảo Tướng Yêu Cơ Hạ Uyển Nhi bớt buồn khổ hơn, đồng thời cũng khiến cho Trình Lập Dân ngoài mặt giả vờ điềm tĩnh nhưng trong lòng ngổn ngang trăm mối có phần khoan tâm hơn.

Tuy nhiên, như vậy lại khiến cho quần hiệp càng thêm thắc mắc về lai lịch của người đàn bà áo vàng, phu nhân thần bí của Thiên Huyền Thư Sinh, nhưng lai lịch của người đàn bà áo vàng dường như chỉ có Thiên Huyền Thư Sinh với Tiểu Sát Tinh là biết rõ, hai vị kỳ hiệp ấy mặc cho quần hiệp đoán già đoán non, họ luôn đánh trống lảng, tuyệt đối không chịu tiết lộ mảy may, khiến mọi người cảm thấy lòng hết sức ngứa ngáy.

Tối hôm ấy, phu nhân của Thiên Huyền Thư Sinh đã đến.

Ba hôm sau, tất cả những người thọ trọng thương đều đã bình phục, vết sẹo trên mặt Nhạc Tố Trân cũng được linh dược lấy về từ Độn Thế Cung chữa khỏi, hồi phục dung nhan tuyệt thế của nàng.

Tổng đà Quân Sơn dưới sự đôn đốc tích cực của Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh, đang ngày đêm cất công tái thiết.

Sau khi bàn bạc kỹ lưỡng, Tiểu Sát Tinh Lâm Bách Xuyên một mình ra đi, rồi năm ngày sau, Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc cũng ra đi vào lúc trời tối, chỉ để lại vợ chồng Thiên Huyền Thư Sinh hỗ trợ cho Xích Phát Linh Quân Từ Thái Thanh trấn giữ tổng đà Quân Sơn và Công Dã Du phụ nhân ra sức điều trị cho Thiết Tý Kim Long Trình Trấn Nam với Ngọc Diện Ôn Hầu Lãnh Diên Bình.

oOo

Giang Nam tháng ba đang là lúc trăm hoa đua nở, khí trời trong mát.

Giữa trưa, trong thành Nhạc Châu, hai con tuần mã một vàng một trắng đang chậm chậm phóng ra, trên lưng ngựa vàng là Trình Lập Dân anh tuấn tao nhã, trên ngựa trắng là Hồ Băng Ngọc xinh đẹp tuyệt trần. Hai người thật quá ư đẹp đôi, trên đường đã khiến biết bao nam thanh nữ tú ngưỡng mộ.

Trong tiếng vó ngựa lộp cộp, Trình Lập Dân bất giác tạm dẹp bỏ bao nỗi niềm trong lòng, đưa tay cười chỉ những nông dân đang dừng cuộc chú mắt nhìn hai người và nói:

- Ngọc tỷ, họ đang nhìn tỷ kia kìa!

Hồ Băng Ngọc đưa tay vén làn tóc rối, phớt cười nói:

- Xem tỷ tỷ ư? Tỷ tỷ có gì đẹp mà xem kia chứ?

Trình Lập Dân cười:

- Đương nhiên là đẹp rồi! Tục ngữ chẳng phải có câu "Sắc đẹp có thể ăn" là gì?

Hồ Băng Ngọc lừ mắt:

- Thảo nào mấy hôm nay đệ ăn rất ít, thì ra đã bị sắc đẹp làm cho no nê rồi!

Trình Lập Dân phì cười:

- Đúng như vậy...

Hồ Băng Ngọc ngắt lời:

- Trong số tử tử muội muội của Dân đệ, ngoài Mấy tử, tử chưa từng gặp, những người khác bề ngoài đều hơn tử, chẳng hay trong lòng đệ có sự phân biệt khinh trọng về họ hay không?

Trình Lập Dân mỉm cười:

- Trong lòng đệ không hề có sự phân biệt khinh trọng, mọi người đều như nhau...

Hồ Băng Ngọc mỉm cười:

- Cứ kể như là đệ nói thật lòng đi! Bây giờ, đệ hãy phê bình một vài câu về từng người thử xem!

Trình Lập Dân cười gượng:

- Chuyện ấy... khó quá và cũng chưa chắc chính xác!

Hồ Băng Ngọc cười chỉ hoa đại bên đường:

- Hãy dùng hoa ví dụ, chính xác hay không, không hề gì!

Trình Lập Dân cười:

- Ngọc tử đã có lệnh, đệ đành phải cố gắng vậy!

- Chớ có mà bẽ mặt!

Trình Lập Dân ngẫm nghĩ chốc lát mới nói:

- Vậy bắt đầu từ Ngọc tử nhé!

Hồ Băng Ngọc nhoẽn cười gật đầu:

- Ưm!

- Đệ thấy Ngọc tử như là một cành hoa lan trong cốc trống, lẻ loi một mình, nhưng đôi lúc lại như không cam chịu hiu quạnh...

Hồ Băng Ngọc vung roi ngựa quất vào khoảng không, vờ giận dữ:

- Lời nói trước sau mâu thuẫn nhau, không nêu ra được lý do, xem tử tha cho đệ mới là lạ!

Trình Lập Dân mỉm cười ngạc nhiên hỏi:

- Đệ mâu thuẫn ở chỗ nào?

- Đã lẻ loi một mình, sao lại còn không cam chịu hieu quạnh?

Trình Lập Dân cười:

- Đã cam chịu hieu quạnh sao lại còn để cho hương thơm theo gió bay đi, quyến rũ những...

Hồ Băng Ngọc trừng mắt:

- Sao không nói tiếp hả?

Trình Lập Dân dài mặt cười:

- Ngọc tử, đệ đã nói là hoa lan trong cốc trống kia mà!

- Vậy chứ đệ ví tử là gì?

Trình Lập Dân cười:

- Đệ ví tử là hoa lan trong cốc trống!

Hồ Băng Ngọc nhướn mày:

- Vậy tử chỗ nào không cam chịu hieu quạnh nào?

- Lời nói của đệ chẳng sai chút nào! Thử nghĩ xem, Ngọc tử bình thường rất là lạnh lùng, ít cười nói, đó chẳng phải lẻ loi một mình giống như hoa lan trong cốc trống là gì?

Hồ Băng Ngọc khẽ "ừm" một tiếng, Trình Lập Dân nói tiếp:

- Nhưng đôi lúc Ngọc tử lại lộ ra một nụ cười hết như hương thơm theo gió bay đi của hoa lan, đủ khiến người...

Hồ Băng Ngọc hé môi cười:

- Đủ khiến người thế nào?

Trình Lập Dân giật mạnh dây cương, tuấn mã cất tiếng hí dài, xoải vó phóng đi, trong bụi cát mịt mù, vang lên tiếng Trình Lập Dân nói:

- Đủ khiến người tiêu hồn lạc phách!

Hồ Băng Ngọc giục ngựa đuổi theo, lớn tiếng nói:

- Thật là quá quắt, phải xé miệng đệ mới được!

Hai con tuần mã phóng đi như gió lốc trên quan đạo, chốc lát đã vượt qua bảy tám dặm đường. Nhưng khoảng cách giữa hai người trước sau vẫn là bốn năm trượng, khiến Hồ Băng Ngọc tức tối luôn miệng quát to:

- Đệ có chạy đến ven trời, tử cũng không buông tha!

Trước mặt là khúc quanh của một ngọn đồi nhỏ, Trình Lập Dân đang cười to, chẳng ngờ một chiếc xe hai ngựa kéo từ phía trước lao nhanh đến. Đồi bên đang phóng nhanh và lại là khúc quanh trên quan đạo, nếu là người thường chắc chắn phải tông vào nhau.

Nhưng Trình Lập Dân võ công cao cường, mà người đánh xe ngựa cũng không phải kẻ tầm thường, chỉ nghe tiếng thắng xe ngựa và tiếng ngựa hí vang, ngựa đôi bên đều đứng thẳng lên, chỉ còn cách nhau chừng một thước nữa thôi.

Liền sau đó là tiếng nói giận dữ quát:

- Tiểu tử, ngươi vội đi đưa đám tang hả?

Trình Lập Dân đang lúc vui, tuy nghe đối phương buông lời xúc phạm, nhưng không chấp nhất, tiện tay kéo quay đầu ngựa, định từ bên đường vòng qua.

Nhưng Hồ Băng Ngọc đã theo đến nơi, lạnh lùng quát:

- Quan đạo này đâu phải tài sản riêng của ngươi, ngươi đi được thì kẻ khác cũng đi được, sao ngươi lại buông lời xúc phạm người ta hả?

Người đánh xe ngẩng mặt lên trầm giọng quát:

- Lão tử mắng người thì sao nào? Còn chưa chịu tránh đường...

Lúc này bụi cát do ngựa và xe của đôi bên làm tung lên đã dần tan đi, chỉ thấy người đánh xe toàn thân y phục ngắn, mày rậm mắt to, hết sức vạm vỡ, ánh mắt sáng quắc, nhưng khi nhìn rõ Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc, vẻ hung hãn lập tức tan biến và đổi giọng nói:

- Ô! Cô nương! Xin lỗi, tiểu nhân nhất thời nóng nảy đã không lựa lời, xin cô nương lượng...

Trình Lập Dân với Hồ Băng Ngọc đều đã nhận ra người đánh xe là nhân vật võ lâm giả trang, thái độ y thay đổi nhanh chóng hiển nhiên là đã nhận ra lai lịch của mình và bên trong hẳn là có vấn đề gì đây.

Trình Lập Dân nhếch môi cười lạnh lùng, lạng nhìn đối phương, Hồ Băng Ngọc xẵng giọng nói:

- Còn chưa chịu tránh đường thì người làm gì được nào?

Người đánh xe cười giả lả và vòng tay thì lễ nói:

- Cô nương, người lớn không chấp nhất kẻ nhỏ, xin hãy lượng thứ cho tiểu nhân một phen!

Hồ Băng Ngọc đánh mặt:

- Hãy trả lời câu hỏi của bốn cô nương trước đã!

Người đánh xe cười gượng:

- Cô nương... Vâng! Cô nương mà không tránh đường thì... thì sẽ làm lỡ đại sự của chủ tiểu nhân...

Hồ Băng Ngọc giọng lạnh toát:

- Có phải đi đưa đám tang không?

Người đánh xe bồng vung tay, "bốp bốp" hai tiếng giòn giã, tự tát vào mặt hai cái, mếu máo nói:

- Cô nương, vừa rồi tiểu nhân nóng nảy lỡ lời, đã tự phạt mình rồi, xin... cô nương rộng lòng...

- Người đừng giả vờ đóng kịch nữa! Khai thật đi, người lai lịch thế nào? Trong xe là gì?

- Tiểu nhân quả thật là phu xe, tên là Trương Đắc Công, trong xe là nội đệ của chủ tiểu nhân, vì mắc bệnh nặng phải cần chữa trị gấp...

Trình Lập Dân cười cười theo thói quen, tiếp lời:

- Vậy thì tốt quá, bốn nhân chính là học y, hãy để bốn nhân xem thử, cam đoan sẽ khỏi bệnh ngay.

Trong khi nói đã tung mình xuống ngựa, làm ra vẻ định vén rèm xe.

Người đánh xe hốt hoảng đưa tay ngăn lại và nói:

- Không không! Tướng công, cự lão gia của tiểu nhân bệnh thế trầm trọng, không gặp gió được, xin tướng công... miễn cho!

Qua thái độ bối rối của người đánh xe, Trình Lập Dân đã có thể chứng thực nỗi ngờ vực trong lòng mình tuyệt đối không phải đa nghi, bèn buông tiếng cười khẩy, roi ngựa trong tay vung lên, quét về phía rèm xe.

Người đánh xe liều mạng đứng cản cửa xe và hét to:

- Tướng công là người đọc sách, sao lại ngang tàng thế này?

Trình Lập Dân nhướn mày, lạnh lùng nói:

- Ngang tàng thì sao nào?

Đồng thời ngưng tụ công lực, roi ngựa cứng rắn như cương tiên, đâm thẳng vào ngực người đánh xe.

Người đánh xe như không biết võ công, chỉ bằng vào sức lực hai tay nắm chặt đầu roi hét to:

- Tướng công mà còn ngang tàng, tiểu nhân đành phải đắc tội đây!

Bỗng nghe tiếng vó ngựa vang lên, một con tuấn mã chậm chậm đi đến, dừng lại sau xe ngựa.

Người đánh xe hai tay nắm chặt ngọn roi, ra sức đẩy sang bên, nhưng hoàn toàn không động đậy, nhưng vừa nghe tiếng vó ngựa phía sau, y liền đổi giọng nói:

- Ban ngày ban mặt trên quan đạo mà dám chặn đường đánh cướp, chẳng lẽ không còn vương pháp hay sao?

Trình Lập Dân buông tiếng cười khẩy, nhẹ vung roi ngựa, người đánh xe đã bị hất rơi xuống dưới gầm xe, đoạn trở tay trầm giọng quát:

- Hãy ngoan ngoãn đứng lên, bốn nhân chỉ kiểm tra thùng xe, nếu không có gì phi pháp, sẽ để cho người đi ngay!

Người cưỡi ngựa đến sau cất tiếng xen lời:

- Này! Vị bằng hữu áo tím kia, việc gì thế này?

Trình Lập Dân sớm đã chú ý đến người ấy, tuy ăn mặc như một thương nhân, nhưng người tinh mắt nhìn là biết ngay y cũng là một nhân vật võ lâm, nên nghe vậy liền nhạt giọng nói:

- Tôn giá đừng xen vào chuyện người khác thì hơn!

Trong khi nói đã bước lên cang xe.

Người thương buôn mỉm cười nói:

- Bằng hữu, hãy khoan! Có gì thưa nói!

Trình Lập Dân một mặt ngằm giới bị trong xe có người đột kích, một mặt mỉm cười nói:

- Tại hạ nhận thấy chẳng còn gì để nói cả!

- Bằng hữu lên xe định làm gì?

- Kiểm tra!

- Bằng hữu là người trong nha môn ư?

- Không phải!

- Không phải người trong nha môn, sao thế ngang nhiên kiểm tra người đi đường thế này?

Trình Lập Dân lạnh lùng:

- Tại hạ là thủ lĩnh Chính Nghĩa Chi Tộc, hơn nữa lại là ở...

Người ăn mặc thương nhân hiển nhiên chưa từng gặp Trình Lập Dân, nghe vậy ngẩn người, rồi cười ha hả nói:

- Ô! Thì ra tôn giá chính là Trình thiếu hiệp danh chấn giang hồ, thật hân hạnh được gặp!

Đoạn quay sang người đánh xe nói:

- Vị Trình thiếu hiệp này là người rất tốt, không bao giờ cướp đồ vật của người. Trình thiếu hiệp đã muốn kiểm tra xe thì cứ để cho...

Trình Lập Dân mỉm cười ngắt lời:

- Người buôn bán mà cũng biết chuyện trong giang hồ!

Người thương buôn cười:

- Trình thiếu hiệp uy danh lừng lẫy, nhất là phụ cận Nhạ Châu này mọi người đều biết, tại hạ đi lại trên giang hồ đã lâu, lẽ nào lại không biết.

Người đánh xe cũng giả vờ kinh hãi, xua tay lia lịa nói:

- Ô! Thì ra là trại chủ tân nhiệm của thủy trại Quân Sơn...

Hồ Băng Ngọc trầm giọng ngắt lời:

- Không phải trại chủ, mà là thủ lĩnh Chính Nghĩa Chi Tộc!

Người đánh xe vội đổi lời:

- Dạ dạ, là thủ lĩnh, tiểu nhân có mắt không người, xin... xin thủ lĩnh lượng thứ và cũng xin thủ lĩnh đừng làm cho cụ lão gia của tiểu nhân khiếp sợ...

Trên quan đạo người qua lại tấp nập, lúc này người xúm quanh xem náo nhiệt mỗi lúc càng đông, vừa nghe thiếu niên áo tím này chính là Thiết Thủ Thư Sinh Trình Lập Dân oai chấn giang hồ, lòng hiếu kỳ càng thêm gia tăng, ồ ạt chen tới, làm ách tắc cả quan đạo.

Trình Lập Dân thấy vậy bất giác chau mày, quét mắt nhìn quanh đồng đặc nói:

- Chư vị hương thân hãy đứng xa một chút, tốt nhất là rời khỏi ngay, vì nơi đây rất có thể sẽ xảy ra chuyện hung hiểm.

Vừa nghe hai tiếng "hung hiểm", người nhát gan lập tức hốt hải bỏ đi, những người còn lại cũng lui ngay ra xa hơn mười trượng.

Hồ Băng Ngọc cất tiếng nói:

- Chư vị hãy lui xa thêm chút nữa!

Trình Lập Dân quét mắt nhìn người thương buôn và gã đánh xe, đột nhiên tay phải hư không chộp ra, rèm xe lập tức cuộn lên trên mũ xe.

Chú mắt nhìn vào thùng xe, chỉ thấy một chiếc mền quăn lầy một người đàn ông nằm nghiêng và quay mặt vào trong, ngoài ra không hề có gì khả nghi.

Trình Lập Dân hết sức ngạc nhiên, bước vào thùng xe, nhìn kỹ người đàn ông ấy, thấy người này quả là mặt đầy bệnh hoạn, lời nói của người đánh xe dường như không phải giả dối.

Nhưng vì sao người đánh xe vừa rồi lại có dấu hiệu khả nghi thế kia?

Trình Lập Dân đang chau mày suy nghĩ, bỗng nghe Hồ Băng Ngọc với chân khí truyền âm nói:

- Dân đệ hãy lưu ý, thùng xe này dường như có hai ngăn...

Trình Lập Dân nhẹ gật đầu, quay sang người đánh xe nói:

- Hãy khiêng người này ra ngoài, bốn nhân phải kiểm tra kỹ mới được!

Người đánh xe vội xua tay:

- Thủ lĩnh, xin làm ơn làm phúc, vị cụ lão gia này của tiểu nhân mà khiêng ra ngoài, rất có thể sẽ không sống nổi...

Trình Lập Dân nhướng mày, trầm giọng nói:

- Ta thấy cơ hội sống của các ngươi không còn nhiều nữa rồi!

“Soạt” một tiếng, một ngọn táng môn đình từ trong thùng xe bay ra, trúng ngay đại huyệt Linh Đài ở sau lưng Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân hự một tiếng đau đớn, ngã vào trong thùng xe.

Hồ Băng Ngọc kinh hoàng thất sắc, rút kiếm tung mình lao đến thùng xe.

Trước mắt bóng người nhấp nháy, một tiếng cười âm ỉ nói:

- Tiểu nha đầu, đại gia hầu tiếp ngươi vài chiêu.

Người đánh xe đã rút ra một cây phán quan bút, ngăn Hồ Băng Ngọc lại.

Nhưng Hồ Băng Ngọc đã được chân truyền của Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên, võ công nào phải tầm thường, hơn nữa lại đang nóng lòng lo cho sự sống chết của ý trung nhân, chỉ thấy ánh kiếm như tia chớp, liền tiếp ba kiếm bức bách người đánh xe thoái lui lia lịa.

Người đánh xe vội hét to:

- Nha đầu này lợi hại quá, lão đại đến đây mau...

Cùng lúc ấy, trong thùng xe vang lên tiếng cười to nói:

- Lão đại, thật là thu hoạch bất ngờ, một kỳ công hiểm có, xem ra đã đến lúc huynh đệ chúng ta vươn lên rồi!

Trong tiếng nói, người đàn ông mặt đầy bệnh hoạn trong thùng xe đã tay xách Trình Lập Dân khom người bước xuống.

Người thương buôn được gọi là lão đại hỏi:

- Tiểu tử đó chết rồi hả?

Người mặt bệnh hoạn đáp:

- Chưa, tiểu đệ đã thưởng cho hắn một ngọn táng môn đình...

Nhưng y chưa nói hết lời, Trình Lập Dân đã dương thanh nói:

- Này! Người đánh xe kia, Trình mỗ đã nói rồi, vị “cự lão gia” mắc bệnh của tôn giá chỉ cần để cho Trình mỗ xem là cam đoan khỏi ngay, giờ tôn giá đã tin rồi chứ?

Người đánh xe đang bị Hồ Băng Ngọc áp đảo, hết sức luýnh quýnh, vừa nghe tiếng nói của Trình Lập Dân, bất giác giật nảy mình, tâm thần phân tán, vai trái đã bị trúng một kiếm.

Hồ Băng Ngọc vừa nghe tiếng nói của Trình Lập Dân, biết ngay việc gì đã xảy ra, lòng liền nhẹ nhõm, nhưng giận dữ lớn tiếng nói:

- Dân đệ thật tình nghịch quá mức... Thất phu, nằm xuống ngay!

Trong tiếng quát to, người thương buôn cũng đã gia nhập vòng chiến, cùng người đánh xe liên thủ đối phó với Hồ Băng Ngọc, nhờ vậy mới thoát khỏi nguy cơ "nằm xuống" cho người đánh xe.

Người mặt bệnh hoạn vừa nghe Trình Lập Dân cất tiếng, lập tức hồn phi phách tán, nhưng phản ứng cũng không chậm, tay trái vung ra, điểm vào huyệt Toàn Cơ trước ngực Trình Lập Dân.

Nhưng tay trái y vừa giơ lên, bỗng cảm thấy tay phải đang túm cổ áo Trình Lập Dân chấn động mạnh, liền thì kinh lực toàn thân mất hết.

Trình Lập Dân đã đứng trước mặt y, mỉm cười nói:

- Tôn giá "bệnh nặng" mới khỏi, sao thể vọng động chân lực, hãy nghỉ ngơi một lát đi thôi!

Thì ra lúc Trình Lập Dân vào trong thùng xe, bề ngoài tuy hết sức ung dung, nhưng đã ngầm vận Lưỡng Nghi Chân Khí bao bọc toàn thân, hơn nữa bảo y Thiên Tôn Chúc Cầm của chàng lại không sợ đao kiếm, chỉ với ngọn táng môn đinh và thủ pháp điểm huyệt tầm thường của người mặt bệnh hoạn, sao lại có thể khiến chàng thọ thương? Chàng sở dĩ giả vờ trúng kế, chẳng qua là cố ý bốn cọt đối phương mà thôi.

Hãy nói về Trình Lập Dân sau khi với vô thượng thần công phong bế huyệt đạo của người mặt bệnh hoạn, Hồ Băng Ngọc bởi muốn thi thố võ công trước ý trung nhân, vung động trường kiếm đến mức gió mưa cũng chẳng thể qua lọt, khiến người thương buôn và người đánh xe hoàn toàn không còn sức phản công nữa. Nhưng hai người ấy cũng chẳng phải tầm thường, Hồ Băng Ngọc muốn bằng vào sức một mình chế ngự họ trong thời gian ngắn cũng chẳng thể được.

Trình Lập Dân đưa mắt nhìn cuộc chiến của họ, dương thanh nói:

- Sư tỷ hãy đến kiểm tra xe, hai thất phu này giao cho đệ giải quyết được rồi!

Từ lúc cuộc chiến diễn ra, những người đứng xem càng lui xa hơn.

(mất 2 trang, quyển 9 trang 151- 152)

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>